

Una infantesa estroncada

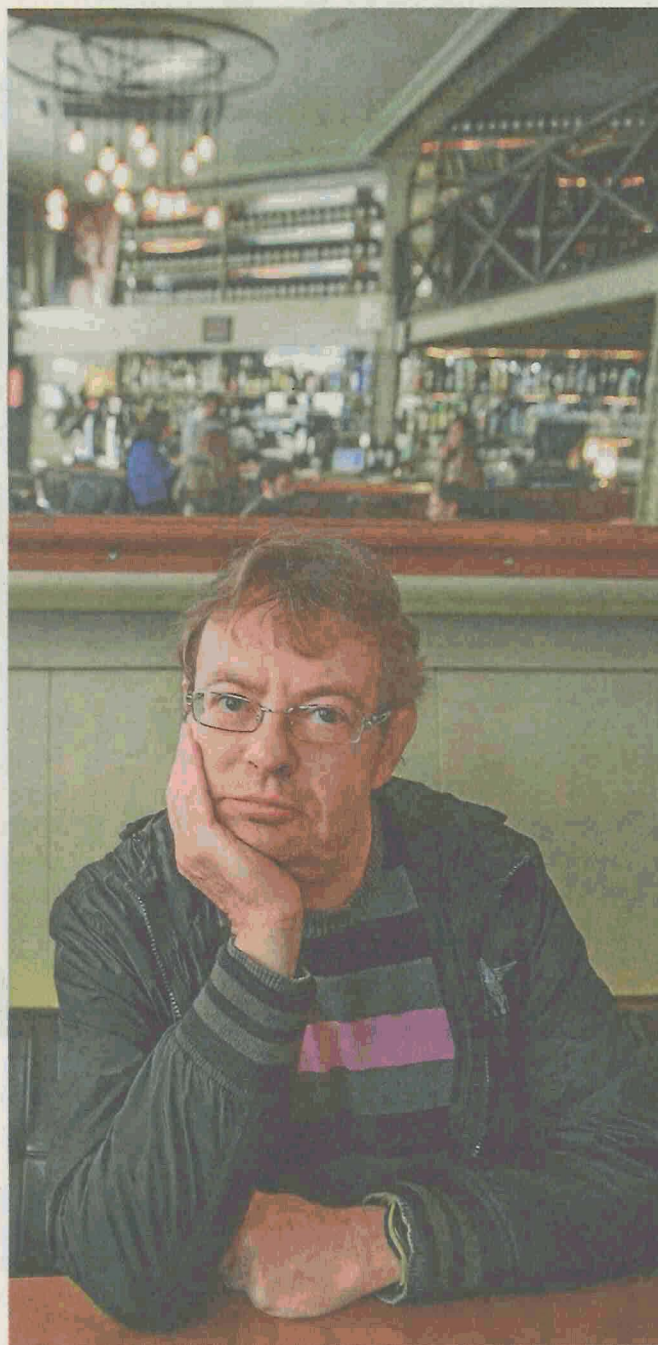
Els principals personatges de *Cada color d'un riu* han tingut una vida difícil. La majoria, durant la infantesa. Després que la seva mare hagi mort, Xènia viu separada del seu germà i de qui ja no vol reconèixer com el seu pare. Però és qui se n'ha sortit millor, encara que, en alguns capítols, l'Àlex, el narrador i el principal personatge d'aquesta primera novel·la de Manuel de la Rosa, pensi que és Sigurd, el danès, que té el cap més ben moblat.

Cada color d'un riu és una novel·la poètica i ben escrita, si bé, com tantes altres novel·les d'avui, poc complexa, de fondària de bassa més que no pas de riu. Però en aquest cas em sembla que es justifica perquè, de petit, l'Àlex va experimentar, junt amb la Minkara, un fet traumàtic que l'ha bloquejat prou perquè sigui incapaç de preveure què pot passar i d'anar una mica més enllà del que fa o del que li diu la gent amb qui tracta.

Sentiments bloquejats

També està bloquejat en els seus sentiments. És per això que, si no ens digués que té un passat d'alcohol, un fill mort i una dona que el deixa, els lectors no hauríem pogut descobrir mai el que hi ha darrere de Zeb. O en el passat d'Okonkwo, el nen africà de cinc o sis anys, que va viure un trauma semblant al que va viure la Minkara quan era petita.

L'Àlex no acaba d'explicar-nos mai, tampoc, aquest primer trauma de la Minkara perquè amb prou feines si en

coneix algunes pinzellades i perquè ella tampoc no ho explica. Ara, que ja és gran, ho hauria tingut senzill si hagués anat a parlar-ne amb la seva mare, que és també tia de la Minkara. Potser li hauria dit coses que ell i que els lectors ignorem. Però ni se l'hi acudeix.

No gens diferentment del danès Sigurd, l'Àlex, doncs, viu com una fulla arrossegada pel riu del present, basculant amunt i avall segons les aparicions o desaparicions de la Minkara, segons les aparicions o les desaparicions de la Xènia i segons el que li diu la gent que troba, mentre prova de superar tot aferrant-se al pneumàtic del riu del passat que va compartir amb la Minkara.

Abans, naturalment, d'aquell fet traumàtic que va marcar l'un i l'altre, si bé de manera diferent.

El primer trauma

Tampoc no sabem per què; potser perquè va ser el primer trauma d'ell, però el segon d'ella. En aquells temps més feliços, un dia la Minkara va regalar-li una capsa de llapis de colors—a la novel·la llegim sempre *caixa*—. L'Àlex deu ser tan bon dibuixant com bon narrador. Les seves descripcions, per exemple, tenen sempre el traç d'un dibuix ben marcat, concret. No hi ha ocell ni arbre en aquesta novel·la que no tingui sempre un nom propi.

Hi he sabut veure molt més suggeriment que profunditat. Onades i onades de traumes i de sentiments entranysables. ✱

13
CULTURA
15.02.2013

CADA COLOR D'UN RIU
Manel de la Rosa

Editorial:
Edicions del Periscopi
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 245
Preu: 18 euros

Manel de la Rosa
ha publicat la seva primer a novel·la, rechhorreguda per personatges traumatitzats.
JOSEP LOSADA